

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Vidékiné dr. Schreier Krisztina pártfogó ügyvéd (96. számú Ügyvédi Iroda, 1067 Budapest, Eötvös u. 19.) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Főosztálya (1363 Budapest, Pf. 24., ügyintéző: dr. Kiss Sándor) által képviselt Fővárosi Bíróság (1055 Budapest, Markó u. 27.) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Fejér Megyei Bíróság 2008. január 11. napján kelt 7.P.21.237/2007/11. szám alatti ítélete ellen - melyet a 2008. április 22. napján kelt P.21.237/2007/16. szám alatti végzésével kijavított - a felperes részéről 12. és 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében összesen 4.647.900 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján.

Előadta, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 22.P.90.199/1994. számon folyt, majd a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság által 48.Pf.24.307/1998. számon felülbírált perben az eljáró bíróságok jogszerűtlen eljárása miatt a vele szemben érvényesített vételár-követelésbe nem tudta beszámítani - álláspontja szerint jogos - szavatossági igényét. Az alapügyben a bíróság az általa jogosan visszatartott összeget tévesen vételár-tartozásnak minősítette, és nem rendelt el bizonyítást arra, hogy az általa megvett épület életveszélyes hibáit tervezési vagy kivitelezési hiba okozta-e. A bíróság által beszerezett szakvéleményt nem statikus adta, ezért az nem minősíthető bizonyítási eszköznek. Így a fennálló törvények ellenére lett pervesztes, majd a jogerős ítéleten alapuló végrehajtás foganatosítása

is törvénytelen volt vele szemben. Az elsőfokú bíróság sorozatosan jogszabálysértően járt el a perújítási kérelmei tekintetében is, valamint a másodfokú bíróság végzésével akkor rendelt el perfeljegyzést, amikor a per tárgyát képező ingatlan már nem is volt a tulajdonában.

Mindezek alapján kárigénye két tételből áll:

- Ha az alperes a jogsértéseket nem követte volna el, nem került volna sor az alapperben a 400.000 forint + kamataiban történt marasztalására, ezért igényel - a 2006. december 31-ig lejárt kamatot figyelembe véve - 1.167.900 forintot. Ezt az összeget ő maga az ingatlan eladójának még egészében nem fizette meg, de letiltás alapján ezt folyamatosan vonják a nyugdíjából.
- Ha az alapperben a bíróság jogszerűen járt volna el, sor került volna arra, hogy az eladót kijavításra kötelezzék. Ennek az lett volna a következménye, hogy 1998-ban 53.200 forint/négyszetméteres átlagáron tudta volna értékesíteni az alapper tárgyát képező ingatlant, ami a ráfordításaival együtt 7.980.000 forintot tett volna ki. Ehelyett jóval alacsonyabb áron tudta azt eladni: az általa már továbbépített házért 4.500.000 forintot kapott. A ténylegesen elért és a piaci ár közti különbség teszi ki a 3.480.000 forintos másik vagyoni követelését.

A felperes előadta: az alapeljárásra alapított kárigénye nem évült el, mert az annak tárgyát képező épület legalább 10 évig meg kell, hogy feleljen a követelményeknek, és addig az azzal kapcsolatos követelés sem évülhet el. Azt nem vitatta, hogy az alperest a kára megfizetésére nem szólította fel, s ellene ez okból más eljárást sem indított.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte bejelentve útiköltségre vonatkozó perköltségigényét.

Előadta, hogy az alapügy 1999. június 10-én fejeződött be jogerősen, míg a felperes jelen perbeli keresetlevele 2006. május 26-án érkezett a bírósághoz. Erre figyelemmel az alapügyet érintő igények tekintetében a felperes követelése elévült (Ptk. 324. §, 325. § (1) bekezdés). Hangsúlyozta, hogy nyugvásra, megszakadásra okot adó körülmény nem merült fel; erre a perújításokra hivatkozás sem alkalmas, hiszen az a felperes és az eladó közti viszonyra vonatkozott.

Az alperes a fentiekén túlmenően vitatta, hogy jogellenes, felróható magatartást tanúsított volna, valamint álláspontja szerint a felperes a kárt és az okozati összefüggést sem bizonyította. Hangsúlyozta, hogy a jelen perben kifogásoltakat az alapperben kellett volna érvényesíteni a megfelelő fórumon és megfelelő időben. A felperes által sérelmezett perújítási eljárásokkal kapcsolatban rögzítette: tény, hogy adminisztrációs hiba folytán két számon is folyt perújítási ügy, de ebből a felperesnek semminemű kára nem származhatott. A felperes továbbá ezzel kapcsolatban panaszt nyújtott be a bíróságra, melyre részletes választ kapott. Ezt követően 2004-ben újból kezdeményezett perújítást, de kérelmét - mivel öt éven túl terjesztette elő - jogszerűen elutasították. Az alapügyben meghozott jogerős döntés végrehajtása érdekében a bíróság jogszerűen állította ki a végrehajtási lapot is. A végrehajtási eljárásban a továbbiakban - a Vht. vonatkozó szabályai értelmében - a Szentendrei Városi Bíróságnak kellett eljárnia.

Az alperesi álláspont szerint a felperes a Ptk. 349. § és 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételeket nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 7.500 forint perköltséget.

Az ítélet jogi indokolása szerint a felperesnek az alapügyben meghatározott marasztalási összegre vonatkozó igénye elévült tekintettel arra, hogy a sérelmezett másodfokú ítéletet a jelen per felperese jogi képviselője útján 1999. július 16. napján kézhez kapta, e perbeli keresetét pedig 2006. május 18-án nyújtotta be. A Ptk. 324. § (1) bekezdése folytán ezért a felperes ezen kereseti kérelmét további érdemi vizsgálat nélkül kellett elutasítani.

A másodfokú bíróság perfeljegyzést elrendelő végzésével kapcsolatos kárigénnyel összefüggésben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ez esetben az elévülési idő csak a perfeljegyzés törlésének idejétől számítandó. A törlésről szóló földhivatali határozat 2001. november 30-án kelt, ezért a 2006. május 18-án érkeztetett kereseti kérelem e körben nem évült el. A másodfokú bíróság végzése azonban nem volt jogszabálysértő, illetve felróhatóan hozott határozat tekintettel arra, hogy az iratok közt nem lelhető fel olyan adat, amely alátámasztaná azt a felperesi állítást, miszerint ő vagy jogi képviselője az ingatlan eladását bejelentette volna. Egyébként is a felperesnek a keresettel érvényesített kára nincs okozati összefüggésben a kifogásolt perfeljegyzést eredményező másodfokú végzéssel.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy az alapiratok, illetve a végrehajtási iratok között sincs olyan adat, amelyből az állapítható meg, hogy a felperesi lakcímváltozás bejelentésre került volna. Csupán 2002. február 4-én lett bejelentve az adós új lakcíme a végrehajtást kérők által, és 2002. március 4-én előterjesztett beadványukban közölték azt, hogy e lakcímbejelentés a végrehajtási eljárásra is vonatkozik. A PKKB a végrehajtást kérők lakcímbejelentésével kapcsolatos iratait 2002. március 7-én kelt átiratával küldte meg a Szentendrei Városi Bíróságnak, amely iratok oda 2002. március 22-én érkeztek meg. A 2002. január 30-án érkezett végrehajtási lap alapján azonban a végrehajtás foganatosítása már megkezdődött, így a bíróság nem járt el jogellenesen, amikor a 20/1994. (XII. 24.) IM rendelet 12. §-a, valamint a Vht. 32. § (1) bekezdése, illetve a Vht. 33. § (1) bekezdése és 9. §-a, továbbá a Pp. 43. § (1) bekezdése alapján az iratokat a Szentendrei Városi Bíróságnak küldte meg a végrehajtónak való továbbítás céljából.

A felperes kifogásolta azt is, hogy a 2002. június 3-án kelt, fellebbezésként megjelölt beadványa nem lett elbírálva. Ezzel szemben megállapítható, hogy a kérdéses beadvány külzete rögzítette csak, hogy fellebbezésről van szó, az irat 3. oldalának alján található petitumban azonban a felperes kifejezetten akként fogalmaz, hogy perújítással él és egyben a perújítás eredményéig kéri a végrehajtást felfüggeszteni. Mindezek alapján az alperes nem követett el jogszabálysértést, amikor ezt a beadványt tartalma szerint perújítási kérelemként iktatta. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy amennyiben fellebbezésként kellett volna ezt a beadványt elbírálni, a felperesnek a jelen perben érvényesített vagyoni kárára figyelemmel az sem lett volna rá nézve kedvezőbb kihatással. A kibocsátott végrehajtási lap esetleges visszavonása - jogsértés megállapítása esetén - semmiképpen nem változtatott volna az alapperben hozott jogerős ítélet szerinti marasztaláson, illetőleg nem

eredményezte volna az alapperben érintett kisoroszi ingatlan hibáinak kijavítását, ami lehetővé tette volna, hogy az az átlagnak megfelelő áron kerüljön értékesítésre. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a PKKB az első perújítási ügyben - a felperes hiánypótlásának téves iktatásából adódón - tévesen utasította el ugyan a felperes perújítási kérelmét a hiánypótlás nem teljesítése miatt, ebből azonban a felperesnek kára nem származott: egyrészt, mert a perújítási eljárás új ügyszámon folytatódott, másrészt a felperes fellebbezése folytán lehetőség volt a téves elutasító végzés orvoslására. A problémát az jelentette, hogy a felperes a költségmentességi kérelmét elutasító és őt illeték lerovására felhívó végzést fellebbezéssel nem támadta meg, illetve nem tudta bizonyítani, hogy e tárgyú fellebbezése a bírósághoz határidőben megérkezett. Mivel pedig az illetéket nem róta le, a jogszabályoknak megfelelően történt másodízben is a perújítási kérelem jogerős elutasítása érdemi vizsgálat nélkül. A 2004. október 29-én érkezett újabb perújítást önálló kérelemnek kellett tekinteni, mivel a korábbi perújítási kérelmek elutasítása megtörtént. Ehhez képest az alperes a harmadik perújítási kérelmet a jogszabályoknak megfelelően utasította el elkészség okából tekintve, hogy a felperes azt az objektív határidőn túl terjesztette elő.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes keresetének jogellenes magatartás hiányában nincs jogalapja, ezért az összezszerűség vizsgálatát mellőzte.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel kérve az elsőfokú bíróság döntésének megváltoztatását és a keresetnek történő teljes helytadást. A felperesi pártfogó ügyvéd kérte továbbá munkadíjának megállapítását is.

A felperes fenntartotta az elsőfokú eljárásban előterjesztett igényének minden indokát kiegészítve azzal, hogy álláspontja szerint az elévülés megszakadt amiatt, hogy 2002. évben perújítási kérelmet terjesztett elő. További, az elévülést megszakító eljárás volt a végrehajtás is, melynek jogerős befejezése után az elévülés újból kezdődött. A felperes hangsúlyozta, igénye érvényesítése a Pp. 2. §-a alapján került előterjesztésre, nevezetesen statikus szakértő kirendelése mint bizonyítás elmaradása miatt. Az első- és a másodfokú bíróság sem adott helyt e bizonyítási indítványának az alapperben, és a mellőzés indokaival is adós maradt. E bírói mulasztással okozati összefüggésben áll a hibás teljesítés miatti árleszállítás iránti kérelmének elutasítása első- és másodfokon is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében nem jelölt meg olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A felperes a másodfokú tárgyaláson észrevételezte, hogy a Fővárosi Ítéltábla jelen ügyben eljáró tanácsa egy őt érintő másik perben is eljár; ezért az ítéltábla hivatalból vizsgálta, hogy jelen per elbírálásából nincs-e kizárva (Pp. 16. § (1) bekezdés). Megállapította, hogy az 5.Pf.20.059/2008. szám alatt folyt ügyben valóban eljár: a jelen per felperese akkor jelen per alperesét a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság előtt 8.P.21.687/1998. számon, illetve a 8.P.23.062/1999. számon folyamatban volt eljárásban elkövetett jogszabálysértésekre hivatkozva elvesztett

lakása forgalmi értéke, valamint a jogerős ítélet alapján általa fizetendő használati díj, továbbá nem vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni. A Pp. 13-15. §-ai szerinti kizárási okok fentiek szerint nem állnak fenn, ezért az ítéltábla érdemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem érintett rendelkezése nem volt, ezért az ítéltábla azt teljes terjedelmében bírálta felül.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla az arra alapított döntéssel, valamint annak indokaival is egyetért, azt csupán a következőkkel egészíti ki.

Az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint az alapperben hozott jogerős ítéleti marasztalásból levezethető és azzal számszakilag is azonos - csak kamatokkal növelt -kártérítési követelés elévült, mindenre kiterjedően helytálló, e körben az ítéltábla csak az elsőfokú ítélet helyes indokaira utal (Pp. 254. § (3) bekezdés).

A felperes tévesen hivatkozott fellebbezésében a Ptk. 327. §-ára, hiszen az elévülés megszakadása a kötelezettel szembeni igényérvényesítés vagy a kötelezett jogszabályban meghatározott cselekménye esetén következik be; a perújítás és a végrehajtási eljárás azonban nem a jelen per alperesével mint kötelezettel szemben folyt.

A felperes másik kárigényével kapcsolatban az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy alperesi jogellenes magatartás hiányában e kereseti kérelem is alaptalan. Ezzel az ítéltábla egyetért, de rámutat még a következőkre.

A felperes az alapperben arra hivatkozott, hogy a hátralékos vételárral (400.000 forinttal) azért nem tartozik, mert az eladó felé szavatossági igénye áll fenn: az általa megnevezett hiba javítási költségeit kérte beszámítani a követelt vételárba. E tárgyban született a jelen per felperesét jogerősen marasztaló - a beszámítási kifogásnak helyt nem adó - ítélet, az ezzel összefüggésben a jelen perben érvényesített követelés pedig az előbbiekben kifejtettek szerint elévült. Ez azt jelenti, hogy a jelen per felperesének a jogerős ítélettel elbíralt szavatossági igényéből levezethető, a jelen per alperesével szemben érvényesített kártérítési követelése is elévült, tehát az e szavatossági igényre alapított további kártérítési követelés sem lehet alapos. Ez utóbbi igény ugyanis lényegében ugyanazon kár máskénti megfogalmazása arra figyelemmel, hogy a felperest ért eredeti kár (ami a szavatossági igénnyel azonos összeg) kihatott a perbeli ingatlan eladási árára, és így az az ingatlan eladása során sem térült meg. A második esetben tehát az alperes vonatkozásában nem egy újabb, önálló károkozó magatartásról van szó, hanem arról, hogy az elsőként érvényesített, elévült kárigény további kihatásaként a felperes ingatlanát a szavatosság körébe tartozó javítási munkák elvégzése hiányában az ennek megfelelő áron tudta csak eladni. Az eredeti kár tehát az

eladási árban is megmutatkozik, de ez nem minősíthető újabb vagyoni hátránynak, a kár mindkét esetében lényegében ugyanaz, amit a felperes kétszeresen nem érvényesíthet.

A peradatok szerint továbbá a felperes az ingatlant 1998 májusában értékesítette, míg az első perújítási eljárás 2002-ben indult, a végrehajtási lap kiállítására pedig 2002. január 4-én került sor. Ekként az eladási árral kapcsolatos esetleges kár nem is lehet összefüggésben az utóbb indult perújítási és végrehajtási eljárásokkal. A kifejtettek miatt az alperes kárfelelőssége további kár és okozati összefüggés hiányában sem áll fenn.

A fenti kiegészített indokolással az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pártfogó ügyvédi díj viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul, míg a pártfogó ügyvéd munkadíjának megállapítását a 2003. évi LXXX. törvény 62. § (1) és (4) bekezdése szerint kérheti.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. november 25.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Klára s.k.
előadó bíró

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: